

Ավետիք Իսահակյան

Լա՛ց, իմ նագելիս, լա՛ց դա՛ռն ու անհո՛ւն

Լա՛ց, իմ նագելիս, լա՛ց դա՛ռն ու անհո՛ւն,
Աշխարհի վերքին չըկա դեղ - դարման.
Ի՞նչ է մեր կյանքը – բոց մի փայլփուն՝
Հողմերի առջև ահեղ բնության:

Ե՛վ սեր ու երգեր, և՛ փառք ու հանճար
Մին պատրանքներ են մահը մոռնալու,
Եվ մարդը՝ դժբախտ, անգոր ու անճար՝
Ծնված է մահին պատառ դառնալու:

Հավիտենական, անժիր, անսահման
Խավարների մեջ, կյա՛նք, դու ես մի լույս,
Որ մի պահ շողաս, մարիս հավիտյան, -
Լա՛ց, իմ նագելիս, լա՛ց դա՛ռն ու անհո՛ւյս:

Իմ սիրտը նման բացված խոր վերքի,
Որ տիեզերական կսկիծն է լալիս.
Լալիս է դարեր առանց արցունքի, -
Ա՛խ, հեզ գլուխըդ դի՛ր վշտոտ կրծքիս:

Դի՛ր անհույս սրտիս գլուխըդ ու լաց,
Ամենքի բախտը լա՛ց, իմ նագելի՛ս.
Լա՛ց, - և արցունքդ դեռ չըցամաքած՝
Դուող կրբախեն մահը, նագելի՛ս ...

1908

Թիֆլիս